

Nimic nu este ceea ce pare

Timpul schimbă soarta locurilor prin care trecem, dar, ca un maestru grijuliu cu arta sa, nu le șterge niciodată adevăratul spirit. Cum s-au reinventat, fără a-și pierde din

FOTO: GULIVER/GETTY IMAGES

personalitate, o fostă închisoare regională, o mină de cărbune,
o fabrică de praf de pușcă și cea mai veche bursă de valori a spaniolilor?

de Diana-Florina Cosmin

LA CAPILLA DE LA BOLSA, MADRID (SPANIA)

„Un hamburger de calamar, vă rog”. Lăsând deoparte înrudirea stranie dintre rafinamentul fructelor de mare și un termen ținând de sfera fast-food-ului, o astfel de comandă - adresată unui ospătar în frac - pare cu atât mai ciudată într-un loc care a fost, pe rând, edificiu al ordinului templierilor, capelă catolică și sediu al primei burse de valori din Madrid. Și care găzduiește, în prezent, cel mai șic și original restaurant din capitala Spaniei. La câțiva pași de Plaza Mayor, în cartierul istoric Las Letras, „La Capilla de la Bolsa” (Capela Bursei) are o intrare monumentală, de templu străvechi, care te face, preț de câteva clipe, să scotocești prin toate buzunarele memoriei în căutarea unei parole secrete, un fel de „Sesam, deschide-te!” care să-ți facă liberă calea.

Odată ce te vezi înăuntru - fără cuvinte secrete, doar pomenind de rezervarea făcută cu minimum două săptămâni înainte - se deschide tot un fel de peșteră a minunilor. Pardon, o cupolă a minunilor, în stil baroc, cu coloane originale, pereți din mozaic de onix, plus fresce, stucaturi și picturi murale.

Tot procesul laborios de renovare aparține studioului de arhitectură „Julietta și prietenii”, condus de Emilio Gallego, care și-a propus să respecte întocmai ADN-ul locului, dobândit în secole de existență. Și, pe bună dreptate, „La capilla” nu-și neagă nicio

fărămă din trecut: așezat la o masă decorată ca la carte, simți în jurul tău și elementele religioase, și greutatea monumentală a artei moștenite de secole, și stropul de modernism cosmopolit al podelelor din lemn de ukola, aduse tocmai din Africa. Filosofia culinară - inclusiv hamburgerul absolut delicios, de calamar - se înscrie în specificul mediteranean, principiile de bază ale lui bucătarului-șef, Carlos España, fiind clare: intervenție minimă asupra materiilor prime, pentru ca acestea să nu-și piardă gustul și savoarea. Pe lângă fructele de mare, „La Capilla” se mai laudă cu tarta millefeuille de măr, trufe și foie gras (totul servit cu sos vinaigrette) precum și cu deserturile făcute în casă, cea mai gustoasă fiind tarta de ciocolată albă cu șampanie și cremă de mentă. Bonus: un program artistic ce include artiști de operă și de zarzuela.

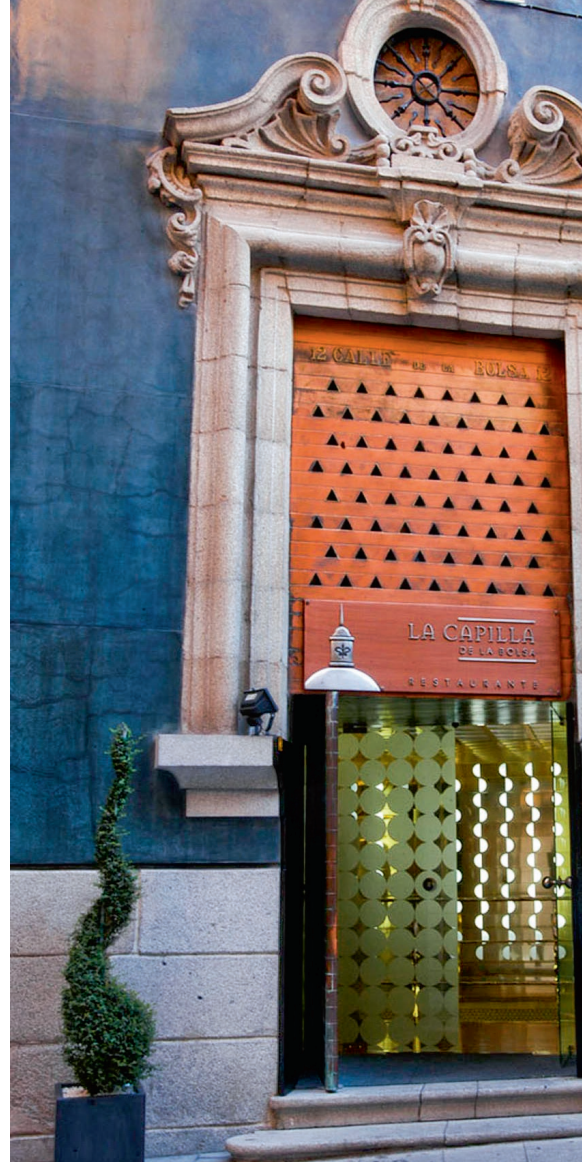
Templu, capelă, bursă, restaurant și sală de spectacole... toate într-una singură.

HOTEL KATAJANOKKA, HELSINKI (FINLANDA)

În toiul crizei financiare, în 2009, un bancher austriac acuzat de fraudă (pe numele său Julius Meinl al V-lea) plătea nu mai puțin de 100 de milioane de euro doar pentru a fi eliberat pe cautiune pe durata procesului și a nu fi nevoit să-și petreacă zilele în costum vârgat, cu farfuria de tablă în față. Paradoxal însă, există și excentrici dispuși să facă taman contrariul: să scoată din buzunar până la 420 de euro pe noapte pentru o celulă „de cinci stele” la fosta închisoare Katajanokka, din Helsinki, un vechi monument istoric situat între catedrala ortodoxă Uspenski și palatul prezidențial al Finlandei. Deși fostul penitenciar are acum patru stele și face parte din rețeaua hotelieră Best Western, fiorul de pe șira spinării nu te părăsește nicio clipă, din momentul în care dai cu ochii de recepționerii cu bonete vârgate de pușcărie și până când îți iei în primire camera (rezultată din alipirea a două celule de pe vremuri), la capătul unor coridoare prevăzute cu gratii.

Designul „închisoare șic” al încăperilor poartă semnătura celebrului arhitect suedez Christian Lundwall, iar renovarea, desfășurată între 2005 și 2007, a costat 20 de milioane de dolari. Din păcate pentru cei cinci proprietari ai hotelului, a căror companie se intitulează, sugestiv,

„Linnan Kundit Oy” - „Trupa de pușcăriași” - cei trei ani au trecut ca un deceniu, având în vedere că fiecare pas a fost un chin: de la instalarea unui sistem de aer condiționat și până la interdicția legală de a modifica în vreun fel exteriorul închisorii în care a fost înțemnițat, printre alții, și fostul președinte finlandez Risto Ryti. Eforturile au meritat, însă: hotelul este plin tot timpul anului, iar fosta capelă a închisorii, veche de 172 de ani, este o locație tot mai preferată de tinerii care vor să-și unească destinele într-un mod cât mai original. Nici nu-i de mirare, având în vedere că restaurantul hotelului (de fapt fosta cantină a închisorii, aflată la subsol și actualmente rebotezată în „Jail-bird”) este un loc ideal de celebrare a iubirii pentru toții îndrăgostiți dispuși să-și ia un angajament pe termen lung. Ce poate fi mai romantic decât să apuci mâna persoanei

La Capilla
de la Bolsa

RECEPȚIONERII HOTELULUI **KATAJANOKKA** POARTĂ ACCESORII ÎN TEMATICA LOCULUI: BONETE VÂRGATE ȘI **BROȘE ÎN FORMĂ DE CĂTUȘE**

Hotel Katajanokka

iubite, pe deasupra farfuriilor și a cănilor de tablă (vesela clasică a locului), și să-i sugerezi discret să luai împreună o „Închisoare pe viață” (adică un platou pentru două persoane, specialitatea casei). Nuntașilor le poți oferi o „Sentință pentru patru, opt sau douăsprezece persoane” sau un „Verdict: nevinovat”, ambele între 20 și 50 de euro porția, în timp ce „Procesul penal” cu trei feluri de mâncare nu se poate încheia decât cu desert cât se poate de tematic: „Cătușe de ciocolată”. La propriu. Și nu, urarea „Casă de piatră!” nu ar suna nicăieri mai autentic decât aici, printre zidurile roșii de cărămidă de la Katajanokka.

RED DOT DESIGN MUSEUM, ESSEN (GERMANIA)

În 1932, complexul industrial german Zollverein, dedicat din 1847 mineritului de cărbune, se îmbogățește cu un nou puț de exploatare, dar și cu o serie întreagă de clădiri auxiliare, în stil Bauhaus, toate semnate de arhitecții Fritz Schupp și Martin Kremmer. Considerat o capodoperă arhitecturală și tehnică, „Puțul 12” a fost numit, în epocă, „cea mai frumoasă mină de cărbune din lume”, intrând astfel și în vizorul celebrului arhitect britanic Sir Norman Foster. Drept urmare, imediat ce activitatea minierei încetează, în 1986, clădirea boilerului de la Puțul 12 este transformată de către Foster într-un muzeu care să găzduiască toate cele 11.000 de creații premiate, din 1955 încoace, în cadrul celebrului Red Dot Design Award: de la stickuri USB taiwaneze în formă de porcușori care se sărută la cuțite de bucătărie laureate internațional sau la vechi tastaturi de Mac care au marcat pionieratul pe domeniile lor. Numele noului spațiu: Red Dot Design Museum. Întreg spațiul expozițional este un melanj de vechi și nou, ceea ce înseamnă că-ți poți lua, relaxat, cafeaua de dimineață undeva între o caroserie de mașină suspendată din tavan și două căzi de baie premiate pentru ergonomie în 2008. Deloc întâmplător, aerul industrial-modern și istoria locului, amestecate cu faima brandului Red Dot, atrag evenimente dintre cele mai inedite, inclusiv unele „made in Romania”. În octombrie 2009, antreprenorul român Răzvan Olosu își lansa colecția de bijuterii high-tech „Victoria by Novero” chiar la Essen, în mijlocul Red Dot Museum, interpunând și arta contemporană în idila dintre vechime și avangardism: balerini, dansatoare cu cercul hoola-hoop, o artistă în echilibristică stil Cirque du Soleil pe două cearșafuri de mătase roz suspendate de fierățiunile de pe tavanul fostei mine, plus o soprană interpretând Aria Bijuteriilor din opera Faust de Gounod. Totul în fața a peste 50 de ziaști

RED DOT DESIGN MUSEUM MAI ARE O RAMURĂ ȘI ÎN SINGAPORE. UNA DINTRE ȚĂRILE RENUMITE PENTRU **DESIGNUL AVANGARDIST**

FOTO: GULIVER/REXFEATURES

Hotel Powdermills

de la cele mai prestigioase publicații din Europa (plus Fred Butler, una dintre stilistele lui Lady Gaga!). Alegerea românului era îndreptățită: undeva pe la etajul doi al muzeului se aflau și câteva dintre propriile creații, premiate pentru design în perioada în care conducea Nokia Germania.

HOTEL POWDERMILLS, SUSSEX (ANGLIA)

O vacanță relaxantă poate fi petrecută și pe un butoi cu praf de pușcă. Nu, nu este vorba despre nicio metaforă, ci despre una dintre destinațiile ascunse și fermecătoare ale Angliei: un hotel de lângă orașul istoric Battle, găzduit într-o veche fabrică de praf de pușcă. Și nu orice fel de fabrică, ci Gunpowder Works, renumită pentru producerea celui mai bun praf de pușcă din toată Europa, în perioada războaielor napoleoniene. Între timp, locul a fost transformat într-un hotel cochet, înconjurat de un domeniu de 60 de hectare, cu pădure și lacuri, aflat la mică distanță de celebrul front „Battlefield”, locul bătăliei de la Hastings, Abbey și Battlefield din 1066, unde Wilhelm Cuceritorul (întâiul rege normand al Angliei) l-a învins pe Regele Harold al II-lea. Chiar dacă niciun butoi cu explozibil nu a mai ieșit, din secolul XVIII, pe poarta domeniului, oaspeții pot participa încă la diverse concursuri și activități de agrement care au legătură cu armele: tir cu porumbei de lut, cursuri de tir cu arcul sau sesiuni de vânatoare.

Hotelul, cu o ambianță de casă tradițională din epoca georgiană, este o ilustrare perfectă a stilului britanic: interioarele sunt

În perioada războaielor napoleoniene, actualul hotel Powdermills găzduia o fabrică renumită pentru producerea celui mai bun praf de pușcă din întreaga Europă.

nepretențioase și calde, cu imprimeuri și mobilier englezesc, cu șeminee sculptate, plus camere decorate tematic, în acord cu diferitele amprente ale epocilor. Powder-Mills include, astfel, o cameră de desen, o cameră de muzică și un salon de ceai, toate decorate cu picturi din secolul al XVIII-lea. Cea mai luxoasă parte a complexului este restaurantul Orangery, cu podele din marmură, statuete de inspirație grecească și ferestre imense cu vederi spectaculoase către terasă și piscină. ■